

Dersca

M Horlaci

La capăt și-nceput de lume e satul ca o stea făcându-și selfie în apa izvorâtă de sub dealuri.
Se usucă și reînflorește în palma mea,
îmi vorbește prin valuri.
Prin raze ce-mi mângâie fereastra tristeții, curbând existențe și-așa poleite de vreme,
aici odihnesc oase,
biserici în ochiul de mamă,
vântul ce încă mai geme. duminica-i lacrima noastră ce sapă șanțuri în palmă.

Străzile se ridică din piepturi străvechi, iar pulsul lor se stinge odată cu seara din noi, când altoim
luna în ramura iubirii, apoi,
ne plângem fericirea în taină.

Aici ne sfîntește pământul
biserici în ochiul de mamă.